

El misteri del nínxol 76 de Roses: què va passar amb Julie Duée?

Alt Empordà | 31-08-2026 | 12:44

El misteri del nínxol 76 de Roses / GN

Els Mossos d'Esquadra van tancar el cas com un suïcidi, però la seva mare qüestiona aquesta conclusió. En els seus últims missatges, la dona assegurava que estava segrestada a Roses. Mentrestant, el seu cos roman enterrat sense nom a la tomba número 76 del cementiri de Roses.

Al cementiri de Roses hi ha una tomba sense nom. És la número 76. Tampoc no té fotografia. No hi ha flors. No hi ha cap creu ni cap inscripció que permeti saber el seu credo. Passa desapercebuda entre les fileres de nínxols i sepultures. Pocs saben que allà hi ha enterrada la ciutadana francesa Julie Duée. I que la seva tomba amaga un secret.

Julie tenia 33 anys quan va morir en unes circumstàncies que encara avui resulten difícils d'explicar. El seu cos va ser identificat mitjançant les seves empremtes dactilars i un tatuatge al coll: una lletra «A» que s'havia fet per portar amb ella el record del seu primer fill, Angel.

La matinada del 6 de juliol de 2024, Isabelle Yvano i la seva filla Maëva van rebre diversos missatges de Julie. Deia que l'havien segrestada. Estava tancada en una habitació. Sentia el mar. Havia sentit dir que aquell lloc es deia Roses, Catalunya. Després va avisar que la bateria del telèfon s'estava acabant.

Va ser el seu últim missatge. Tres dies després, una dona que estenia la roba va veure un cos penjat al terrat d'una casa ocupada del carrer Cristòfol Colom, a Roses. Els Mossos d'Esquadra hi van trobar una dona francesa de 33 anys. Era Julie.

El més estrany és que Julie Duée no tenia cap motiu conegut per ser a Roses. Mai no havia viatjat a Espanya. No parlava català ni castellà. La seva vida era a França i, sobretot, els seus fills. Per què una dona que acabava d'assegurar que estava segrestada hauria decidit treure's la vida?

La història de Julie

Julie Duée havia nascut a Cambrai, al nord de França, el 20 d'octubre de 1990. Va créixer amb les seves quatre germanes en una família que va passar pel divorci dels seus pares i per diversos trasllats. La seva mare la recorda com una dona molt vinculada als seus fills, que des de jove va intentar construir una vida pròpia mentre treballava en diferents oficis.

Va ser mare de quatre nens: Angel, nascut el 2009; Owen, el 2016; Maëlo, el 2021, i Eden, el 2024. S'havia mudat al sud de França per començar una nova vida. A principis d'aquell any, la seva vida familiar va quedar marcada per la violència de la seva parella. El 23 de març, una agressió va acabar amb Julie a l'hospital i els serveis socials hi van intervenir i li van retirar la custòdia dels seus fills.

Julie volia allunyar-se del seu ex i tornar al nord de França amb Aurélien, el pare d'Owen i Maëlo. El 3 de juliol, Aurélien va viatjar fins a Besiers amb Maëlo per anar-la a buscar. Julie esperava començar de nou i, amb el temps, recuperar els altres fills.

El 5 de juliol va sortir de casa amb la seva bossa. A partir d'aleshores, la família en va perdre el rastre. Segons uns veïns, Julie els hauria demanat que la portessin fins a Roses, una versió que la seva mare sempre ha qüestionat. El que sí que consta és que va arribar a la localitat catalana durant la matinada del 6 de juliol. La seva targeta bancària es va utilitzar dues vegades aquella matinada en un comerç. Una càmera la va gravar comprant.

Hores després, Julie va enviar diversos missatges a la seva mare i a la seva germana. Assegurava que estava segrestada i que podia sentir el mar. Li va confirmar que era a Roses. La seva germana fins i tot li va fer preguntes personals per comprovar que realment era Julie qui escrivia. Després, el telèfon va deixar de funcionar.

Aurélien va denunciar la seva desaparició a Besiers l'endemà. Tres dies després, el 9 de juliol, una veïna va trobar el cos de Julie al terrat d'una casa de Roses. Tenia 33 anys. Per a la seva família, des d'aleshores, la pregunta continua sent la mateixa: què va passar entre aquells últims missatges i la seva mort?

L'altra història

La policia francesa va comunicar a la mare que la mort s'havia produït durant la matinada del 9 de juliol. Què va passar des que va comprar a la botiga de Roses fins al dia que es va trobar el seu cos continua sent un misteri. L'autòpsia es va practicar a Girona. La investigació va acabar qualificant el cas com un suïcidi.

I aquí comença una altra història. Perquè hi ha moltes dades que no encaixen per a Isabelle, segons assegura a Girona Notícies. No entén per què una dona que estava preparant el seu retorn al nord, que acabava de retrobar-se amb un dels seus fills i que havia enviat missatges dient que estava segrestada, hauria decidit treure's la vida. No entén qui eren les persones que la van portar fins allà, ni què va passar entre l'últim missatge i la mort.

El telèfon de Julie va continuar entrant a Snapchat durant el mes d'agost, fins i tot de matinada. La família es pregunta qui podria haver accedit al seu compte.

Quan es va haver de decidir què fer amb el cos, la família va pensar a repatriar-lo a França. Però el procediment era complicat. El Consolat de França a Girona va intervenir per ajudar amb els tràmits. El seu cos va rebre el que s'anomena una «sepultura social» i va acabar al cementiri de Roses. La número 76. Una tomba sense nom per a una dona la làpida de la qual sembla cobrir el buit obert en la seva història i el seu secret.

La mare i la família encara avui lamenten no haver pogut portar el cos de Julie a França. En comunicació directa amb Girona Notícies, Isabelle Yvano assegura que cada dia pensa en la seva filla i lamenta que encara no hagi pogut viatjar a Roses amb tota la família per fer-li el funeral que correspon.

«No puc agrair res ni a Espanya ni a França. Hi va haver una manca total d'interès per part dels dos països per aclarir què li va passar a la meva filla. Ningú no em va donar explicacions. Els governs prefereixen invertir en armes i guerres. La justícia no és per als pobres, sinó per als qui tenen fortuna i notorietat.»

Autor: [Matías Crowder](#)